

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.103 van 26 maart 2002
in de zaak A. 95.635/XIV-3625.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 18 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 21 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 29 december 1999; dat op 6 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoert, dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 ; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij zonder gegronde redenen in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Dat verzoeker vaststelt dat de feiten waarop hij zijn vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Dat verzoeker wegens zijn lidmaatschap van de "Moslim Student Federation", na de machtsovername door Generaal Mushara, in zijn land wordt vervolgd na een protestactie. Dat tegen verzoeker een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd.

Dat verzoeker vreest onterecht veroordeeld te worden (zijn vader en broer werden reeds onterecht beschuldigd en veroordeeld). Dat hij preventief daarom zijn land ontvluchtte.

Dat verweerder stelt dat een alleenstaand feit onvoldoende is om een gegronde vrees aannemelijk te maken, dat er geen aanwijzing is dat dit het gemeenschappelijk niveau zou overstijgen en dat in Pakistan momenteel leden van politieke partijen niet

om politieke redenen vervolgd worden. Dat verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij in zijn land een oneerlijk proces zou krijgen of veroordeeld worden.

Dat volgens verweerder verzoekers deelname aan een protestactie onvoldoende is om een gegronde vrees aannemelijk te maken.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat het lot van zijn vader (opgepakt en onterecht beschuldigd van corruptie) en broer (valselyk beschuldigd van moord en na twee maanden gevangenissschap overleden) voldoende verzoekers angst voor vervolging in zijn land bewijst.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de angst van verzoeker die versterkt wordt door wat er reeds met zijn vader en broer gebeurd is in Pakistan.

Dat verzoeker verwijst naar de "Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de réfugié" van het UNHCR, Genève, januari 1992, waarin in par. 43 gesteld wordt dat "il n'est pas nécessaire que les arguments se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autre membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée".

Dat verder verweerder ter ondersteuning van zijn bevestigende beslissing verwijst naar een rapport van de Belgische ambassade.

Dat verweerders informatie afkomstig van de Belgische ambassade evenwel weerlegd wordt door het rapport van het U.S. Department of State "Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 1999" dd. 25 februari 2000 aangaande de mensenrechten in Pakistan. Dat hieruit blijkt dat leden van oppositiepartijen onder generaal Musharaf-regime onderdaad nog vervolgd worden. Vooral na de staatsgreep van voormelde werden verschillende medewerkers en aanhangers van voormalig president Shari, behorende tot M.L., aangehouden

Verschillende van hen zijn nog steeds aangehouden. De door Sharif opgerichte antiterrorisme rechtbanken functioneren in Pakistan nog steeds als bronnen van politieke repressie. (cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/pakistan.html).

Dat bovendien dient opgemerkt te worden dat veroordelingen wegens corruptie of fraude, welke verweerder groepeerst onder misdrijven van gemeen recht, in een land zoals Pakistan waar er veel corruptie heerst en staatsgrepen plaatsvinden, niet kunnen los gezien worden van politieke afrekeningen (cf. U.S. Department of State "Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 1999" en de Corruption Perceptions Index, <http://www.transparency.de/documents/cpi/index.html>).

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker bij een terugkeer niet kan rekenen op een eerlijk proces en er wegens zijn politiek engagement van hem en zijn familie vervolging riskeert.

Dat derhalve blijkt dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen en naliet een tweede onafhankelijke bron te consulteren.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging bij het nemen van een bevestigende beslissing ten aanzien van verzoeker. Dat verweerder de beslissing niet afdoende motiveerde door met alle gegevens van verzoekers asielaanvraag geen rekening te houden, meer bepaald met het lot van zijn familie, het corrupte Pakistan,....

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van enig reis-en identiteitsdocumenten, waardoor zijn reisroute en identiteit niet kunnen worden nagegaan.

Dat verzoeker dienaangaande wil opmerken dat in de ontvankelijkheidsfase, waarin verzoeker zich bevindt, de bewijslast ligt bij verweerder.

Dat verweerder derhalve in de bestreden beslissing die besluit tot kennelijk ongegrond asielaanvraag niet zomaar kan stellen dat verzoeker niet in het bezit is van reis-en identiteitsdocumenten.

Dat verweerder de feiten, waarop verzoeker zijn asielrelaas steunde, naliet grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij zonder

gegronde redenen in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.”;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat, wat het bedrieglijk bevinden van de asielaanvraag betreft, de bestreden beslissing steunt op een aantal tegenstrijdige verklaringen die in de beslissing worden uiteengezet; dat in de bestreden beslissing de commissaris-generaal stelt dat de tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij ondermijnen; dat de verzoekende partij deze vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins in haar middel betwist, noch de motieven waarop deze steunen; dat derhalve de commissaris-generaal, op grond van niet door de verzoekende partij betwiste motieven, vaststelt dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep af te wijzen; dat derhalve de kritiek dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, doordat “de feiten waarop (zij haar) vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”, doordat “verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen en naliet een tweede onafhankelijke bron te consulteren”, doordat “(geen rekening werd gehouden) met alle gegevens van verzoekers asielaanvraag (...), meer bepaald met het lot van zijn familie, het corrupte Pakistan” en doordat “verweerder de feiten, waarop verzoeker zijn asielrelaas steunde, naliet grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie”, gelet op de niet-betwiste vaststelling dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, zich aandient als louter overtoollig en derhalve niet tot vernietiging kan leiden;

2.2.3. Overwegende wat de aangevoerde schending van de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen; dat immers in de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds vermeld, wordt vastgesteld dat "betrokkene in de loop van zijn asielprocedure een aantal tegenstrijdige verklaringen (heeft) afgelegd) die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen"; dat de commissaris-generaal vervolgens deze tegenstrijdigheden opsomt; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zesentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

W. GEURTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.